

Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Παρά τας άσκόπους πολιτικές άδη-
θεν έπιθέσεις, έφηρήθη κατά την χθε-
σινήν συνεδρίαν της Βουλής, έν τω
συνόλω συντηρολογημένον πλέον, τό
ανάθεωρήθεν Σύνταγμα. Καί, έπως
εγράφετο χθές, δύο έτι συνεδριάσεις
θ' άρκέσουν πιθανώτατα διά την έπι-
ψήφισιν και των άλλην ενδέχοντων
αυτό μεταβατικών διατάξεων. Καί
εσως άρτιον πλέον θα παρουσιάσθ
πρό του τέλους της παρούσης έβδομά-
δος εις τό "Έθνος τον νέον Καταστα-
τικόν ήμων Χάρτην ή Διπλή "Αναθεω-
ρητικήν.

Έντελώς όμως άρτιον έχι. Διότι
δέν έφηρήθησαν άκόμη οι έκ των ανα-
θεωρηθεισών διατάξεων πηγαίνοντες
ειδικόι νόμοι. Το συμπλήρωμα του τό
της αναθεωρήσεως πρόκειται εισέτι
ένόπιον αυτής, και ουδέμια άμφιβολία
έτι ή Βουλή θέλει τό διεξαγάγει μετά
της αυτής προσοχής και έλλειψέως
χρονωτριβής, μεθ' ών άνεθεώρησε τό
Σύνταγμα.

Αί έπί των οικείων άρθρων του Συν-
τάγματος μακράι σύζητήσεις προεβί-
αν άλλως τε ήδη τό έδαφος διά την
σύζητησιν έπί των ψηφισθησμένων
νόμων. Καί είνε λογικόν, ότι μόνον ή
τά άρθρα έκείνα ψηφίσασα Βουλή, ή
είσαβόδουσα εις τό συνέμβυ "Ο
θεωρήθησαν, δύναται να καταρτίσθ
άρμοδικώς προς αυτά τους έκ αυτών
έκπορευμένους νόμους.

Καί τουτο όμως όταν συντελεσθί,
τό έργον της παρούσης Βουλής θα πα-
ραμείνι άκόμη ήμιτελές. "Η ανα-
θεωρήσεις δέν ήτο δυνατόν να υπάρ-
ξή μόνη αιτία ζωής του Σωμα-
τος των αντιπροσώπων του "Εθνους.
Έπί του τεθέντος θεμελίον λίθου του
πολιτεύματος της νέας ύγειότερας,
Ελλάδος πρέπει άρμόστη στερεούς τους
εγκλίτους της ανακαινιστικής πολι-
τείας. Καί είνε ούτοι τά νομοθετήματα
έκείνα, των όποιων την έφαρμογήν ύπε-
στέθη έν τόν Λαόν ή παρούσα Κυ-
βέρνησις. Ουδ' έλαβεν αυτή έν λευκή
την άπόλυτον του Λαού έμπιστοσύνην
διά μόνον τό έργον της αναθεωρήσεως.
Όταν δέ ληρθί ύπ' έψιν, ότι ο Λαός
έξέφρασε την έμπιστοσύνην του ταύ-
της άποστολείας εις την Βουλήν των
υπολήφους του κόμματος τών Φιλε-
λευθέρων, έπειτα αναγκάως, ότι τό
κόμμα τουτο ιδίως εύθύνει ο προσι-
σμός της Χώρας διά των ύπεσχημέ-
νων νόμων.

Λέγοντες τό Φιλελευθέρων κόμ-
μα, λέγομεν σχεδόν τήν Βουλήν.
Αλλά και ή μικρά και άνοργάνωτος
"Αντιπολίτευσις, της όποιας μέλη με-
τέσχον εις την έπί του Συντάγματος
Έπιτροπήν, θα συμπόληθι βεβαίως και
αυτή εις την συμπλήρωσιν του έργου,
διά τό όποιον άπεστέλληται εις τό Κοι-
νοβούλιον, οι σημερινοί αντιπρόσωποι.

ΔΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ,
ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ, ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ

Ανέγνωσα ότι πρόκειται ο ύπουργός
της Γεωργίας να υποβάλη εις την ψήφον
της Βουλής νομοσχέδιον περί των δασών.
Τό σπουδαίον εναντίον πάντων, άν ή είδη-
σις έστειται άληθείας, είνε τό περί μετα-
κλήσεως ξένων διά την διαρρυθμίσιν των
άφωρόντων τά δάση μας.

Καί χρίρει τις διότι οι σημερον κυβερ-
νώτες είνε μεγάλοι, διότι άκριβώς δέν
είνε μεγάλοι άνδρες.

Ενόςαν έτι έχομεν ανάγκην μεθόδου
και συστήματος, τά όποια μόνον ή πείρα
και ή έπαρρηχί διδάσκουσι, και έτι, άν
άπ' αρχής άπεκρινόμεθα, μέ ελικρινέσιαν,
άφροντες κατά μέρος πέραν μικροφι-
λοτιμίαν, προς την πείραν των προεστί-
νων μας έν τη κοινωνία των Κρατών δι-
έους μας τους κλάδους γενικώς, θα εύ-
ρισκόμεθα σημερον εις θέσιν άλλοιάν.

Σκοπός των γραμμών μου τούτων είνε
να υποδείξω, σχετικώς με τά περί δασών
νομοσχέδια, ότι καθήκον πρώτιστον διά
την προστασίαν των άποικινώντων δασών
και διά την μέλλουσαν εργασίαν ανακα-
λώσεως είνε να μελετηθί τό πρόβλημα, έί
ού θα έλγουν άφικτή ή κατάργησις της φο-
ρολογίας της έξωθεν εισαγομένης ξυλείας,
και ή έκείνων των ειδών ταύτης, άτινα
παράγονται έν τη χώρα.

Η κατάργησις του εισαγωγικού τούτου

δασμού, όστις μάλιστα δέν αποβίβη ή
κατά τί άνω του ήμισιους εκατομμυρίου
δραχμών, θα ήτο όχι μόνον προστατευτι-
κή των δασών, αλλά και έκπολιτιστικήν
έπιτροπήν θα είχεν έπί των κατοίκων της
χώρας.

Η χρήση της ξυλείας σήμεραν έν "Ελ-
λάδι είνε πολυτέλεια. Η άκρίβεια της
ξυλείας άναγκάζει τον "Ελληνα να ζή εις
καλύβας άνευ στέγης στερεάς, άνευ πα-
τώματος, άνευ παραθύρων, εις τρώγλας
πραγματικές. Αφνω την ενδεαν των έ-
πίπλων.

Αυτά τά άπαράτητα εις τον άνθρωπον
είνα άγνωστα και έσα ύπάρχουσιν άκα-
λασθητα από της λίθινης εποχής κατερ-
χόμενα νομίζε τις.

Άρκει να συγκρίνη κανείς την κατοικί-
αν του Σουηδου ή "Ελβετου με την
κατοικίαν του "Ελληνος χωρικού και αυτόν
με έκείνους, διά να άντιληφθί, ότι ο πο-
λιτισμός άρχίζει από την καλύβην.

Ο "Ελλην, έφ' όσον έπιστρέφω έκ του
άγρου εισέρχεται εις τό όγρον σπήλαιον,
τό όποιον καλείται καλύβη του, και κοι-
μίζεται ή κοιρασμένη μέλη του, πολλάκις
πυρέςσων, έπί του όγρου χώματος, τό ό-
ποιον χρησιμεύει αυτώ ως πάτωμα, χω-
ρίς άέρα, χωρίς θερμανσιν, χωρίς άνθρω-
ποσμήν, δέν δύναται να κάμνη πύλιν.
Καί άναγκάζεται να ζή εις τάς χαμο-
κέας αυτάς, να κοιμάται έπί του χώμα-
τος, να μη έχη παράθυρα, να μη άνάπτυ-
γίωται, διότι δέν έχει δάση, και τά έλα
είνα άκριβά, άκριβά διά την οικοδομήν,
άκριβά διά την φωτιάν, άκριβά διά την
κλήνην.

Ο ύφιστάμενος εισαγωγικός δασμός
ουδέν προστατεύει, άπό έυλοπαργω-
γήν δέν έχομεν προς προστασίαν. "Αλλ'
ούτε ταμειευτικός είνε, άπό έπιτείνει την
καταστροφήν πλούτου κεκτημένου διά
της άλόγου υλοτεμίας, ή δέ καταστροφή
αυτή έπηρεάζει πολλάκις τάς πλουτο-
παραγωγικάς δυνάμεις του τόπου.

ΔΕΙΛΙΝΑ
ΣΤΗΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Έν ή τά πάντα θέατρα, τά όποια έντός
της έβδομάδος άπειλούν να γένουν άπο-
δυνάμειτοι με δια τά μέσα, άνακαινίζον-
ται, πολυμελές θέαμα, νέα έργα άλλεπά-
λγη, νέα ρούχα και νέους διακόσμους,
έτι άλλο τέλος ήμπορεί να έμβή άποκα-
λεστικώς εις ένέργειαν, να διανεμηθών
της δυό φούχτες του κόσμου των πρώ-
των—τόσος είνε, και φαίνεται ότι διά πό-
λιν άκόμη καιρόν και τόσος διά μείνη—
τό πλήθος, τό άνόνημον, τό πολύ πλθ-
θος, που έκαστατέιν πανοικίω να χαρή
την "Αθηναϊκήν νύκτα, συνδασοίται
εις μακράν ούραν, ούραν πολυδύρβον,
πολυούνητον και άείμονα εις την πλα-
τείαν της "Ομοιοίας, και περιμένει τό
σύντα.

Τό άγρίον είνε τό τραύ που φέρει προς
την "Αλυσίδα, βαπτισμένη και διακαινό-
μενη από τον μέγαν άριθμόν της γραμμής,
τον όποιον φέρει εις την προμετωπίδα,
συνόρις μάλλον δολοφονίας από τινος χρό-
νου, συνδασμός δηλαδή αυτοκινήτου και
συμολοκουμενόν.

Τά πλήθη τό προυπαντούν εις τον έρ-
χομόν άπ' αυτήν την καμήνη των Χαντιών
—υπάρχουν και προσηγοριαι, που πύ-
νον θείαν από τό Μουσείον—τό πολιού-
κοον, τό καταλαμβάνον έν έρόδον. Πα-
τείς με πατώσε, χωρίς διακρίσιν φύλου
και ήλικίας, με θύματα πολλάκις τά φου-
στανία και ψαδάκια, με συναντίαν ύβρι-
σολογίαν, παρά τους άγώνας των υπαλλή-
λων να κρατήσουν τάξιν, με γυμνασίου-
κόμματα και έπιστάδια, πραγματοποιείται
άσφονικόν σπασίμα. Πολλάκις δέν ή-
πάγει ανάγκη να σταθί ο συρμός (και δέν
στέκεται) διά να συντελεσθί τό άναβασι-
σμός, και εύρίσκειται πάλιν εις τον
δρόμον του.

Μαρόν, τραγικόν, ξεκοιλιαστικόν,
ομοσπονδικόν, τό ταξίδι ένδυνμείται τάς
Κυριακάς έκδρομάς των διαφόρων "Ομί-
λων... έξερωνήσαντο εις τά πλησιέστερα
νησάκια, με τό καταστέλλον πάντοτε, άνα-
παικτικόν, ηλεκτροφωτιστικόν θαλαμω-
γόν δέν α ή τάδε.

Την ιστορίην και αρχαιολογικήν διά-
λεξιν την άπαράτητον κάποιος θα εύρεθί
έκαστοτε ν' αναληρώσθ' άλλοτε ο φι-
λομηνών με τον ελοπράκτορα, διότι έπεί-
ρασαν ή ώρα, που είχαν λαζήν ή συνήθειαν
του "Ευβάντης, και άλλοτε ή παρών γυ-
ναικίσκος και παλαιά φιλενάδες, που εί-
χαν να ιδώθουν χίλια χρόνια και ανα-
παντήσαν, ή ώρα ή καλή, στο τραύ
και λένε ένα χαράκι τ' άπλυτα της γαι-
νιάς.

Βλέπετε, δέν λείπει τίποτε από την
διασκίδασιν, άν και άκόμη δέν ήρχισεν κν.

Αλλά να, άρχίζει. Ένας τελευταίος,
δυνατώτερος απ' όλους τους άλλους, τι-
ναγμός σημαίνει πως έφθασαμεν. Φύτα,
ρομπέτες, θρηνη δερμάτινα έννοσημέ-
νη, διαβνές λαγουρομοί, χόχλα και
ιδωκοπήματα άστειών έπάνω εις τό πά-
νο-όνηκο και ή αλόνες πληγαί πάσης
μεταναστεύσεως, ο φυσικός και ο άνο-
πώλης, προδίδουν ότι πρόκειται περί μεγά-

λης συγκέντρωσεως.
Έχετε καμμίαν ιδέα από τ' "Ολύμ-
πια, από τ' "Εήπον των Παρισίων, από
"Καρθούνας;
Αν ύποθέσωμεν ότι "έχι, έλάτε με.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ

Ο έμνησμένος ύμνησμός των "Αθι-
δων, ο κ. "Αχιλλεύς Νήης, πρόβη εις
καταληκτικώς και άνεπιπλόνους άποκαλύ-
ψεις, κατά την χθεσινήν του άποδοτικόν
συνέντευξιν. Βεβαίως, με τον έπισημό-
τερον τρόπον, ότι δέν έχει καμμίαν ύπό-
ληψιν εις την καλλογήν των, δι στερεών
τάς έντελώς πνεύματος και χάρους και
δι είνε άπολύτως άνίκανοι να έμνησ-
θούν ένα ποιητήν! "Η φρενική αυτή κα-
τηγορία από κάθε άλλον δά ήμνησούσα
να διασκολληθί άποσπαστικά. Ένας ά-
νθρωπος, έχων προσηγορίαν με μίαν γυ-
ναικα—και ποιος δέν έχει;— είνε έκείνος,
έν βρομώ ψυχικής όρμής, να νική ή-
λας τάς γυναίκας, δέν έπαισθί ότι έλα
είχον ένα λαμόν δέν να συρραλλισθών
μαζί. "Αλλά ο κ. Νήης; Αδώς που μας
έκαμε να πιστεύσωμεν, ότι ή "Ελλάς κα-
τοικείται άποκατακτικώς από Νηρηίδας και
Ναϊάδες; Αδώς που ος κάθε στίχι δινε-
κλήμην και από ένα βρωμόν δέντριν; Αδώς,
αδώς, διότι τον όποιον δια τά μάτια, δια
τά μέτωπα, δια τά χείλη, δια τά σώματα
των "Αθηνών, του Πειραιώς και των Πε-
λοπόννησων είχαν κατεβή από τους άστερι-
σμούς, είχαν κοπέι από της κερασιές, εί-
χαν σταχυολογήσθ από τους κρίνους και
τά ούρα, είχαν έβγει από τό έργαστήριον
του Φαίδου και του Πραξιτέλους; Αδώς;
"Η Λούρα και ή Έλβρα δέν είχαν ύμνη-
θί από τους ποιητάς με με τόσον έρωτα,
με τόσον πάθος, με τόσον εγγυηλόντα
λυρισμόν, όπως ή κάθε Μαρία και ή κάθε
Έκρη, που έζήτησε την άθανασίαν εις τό
Πάνθεον του κ. Νήη.

Καί τώρα; Τώρα ο κ. Νήης εισέρχ-
εται έξαίσιος μέσα εις τό Πάνθεον του και
κρημνίζει δια τά άγάλματα από τά βά-
θρα των, γλυπτής μανιόμενος, συντί-
βων τά έργα του με τά ίδια χείρα που τά
έπλασαν.

Το πρώτον άποκαλύπτει έν τούτοις
εις όλην αυτήν την ιστορίαν: Πώς ο ποιη-
τής με τό τόσον άνοργάνο και άμειλικτα
γούστα, όπως άποδιδυνέται έκ των ύστε-
ρων, κατέφθινε να έμνησται τους διδυ-
μάδους του από πλάσματα τόσον άκα-
τάλληλα διά την ποιήσιν, όπως βεβαίως
τολλάκις κατηγορηματικώς ο ίδιος; Καί
τό μυστήριον όνομας αυτό έλύθη από
την καταπληκτικήν συνέντευξιν.

"Απολύτως. Έπρόκειτο να γράφω
ήμνον προς την θεοποιήντα Παρλακο-
νίδα Παπαδοχαραποπούλου, της όποιας έ-
λάμπα την φωτογραφίαν, χωρίς να λάβω
και τον λόγον να την κατέβω. Η φω-
τογραφία έπήγανεν εις τον τοιχογράφο
και έβω εις τό... Αχ, Μουσείο! Έγρίσθη
εις τάς αιδούσας των άγαλμάτων, των
αναγλήρων, των άγρίων. Έσπεκόμην
έμφορος εις μίαν "Αφροδίτην, μίαν "Αθη-
νάν, μίαν "Αστέμδα, μίαν Ταναγραίαν ή
μία δερμασμένην τό Λοιδόριος. Καί έλεγαν
α' ίδού ή θεοποιή Παρλακο-νίδα. "Ας
την έμνησώμεν! "Εως ήτου να τελειώσω
ο τοιχογράφος την έλκίδα του, έγώ είχα
τελειώσθ τό σονέτο μου!

Αυτά περσιον είπεν ο κ. Νήης, με
συγκινήτην ελικρινέαν. Καί τώρα ή
Παρλακο-νίδα άπέθανεν, αλλά ή "Αστέ-
μς έζή μέσα εις τους στήθος του ποιητού.
Δέν έχει παρά να αλλάξή τό όνόματά και
να εύρίσκειται έν τάξει με την ελικρινέαν
και με την ποιήσιν!

Έκείναι όμως, που δέν εύρίσκονται
πλέον έν τάξει με τόποτε, είνε α' "Αθι-
δες του κ. Νήη. Από που θα ζητήσουν
τάρα ίκανοποιήσιν; Από τον κ. Νήην ή
από τάς θέσεις του Μουσείου; Σήμε-
ρον άκριβώς μου έτυχε να συναντήσω
μίαν από τάς κυρίες του πρώτου λευκό-
ματος.

—Σας συλλυπούμαι ολόμυχως! της
είπα.

—Γιατί;

—Διά την έκδρομήν σας.

—.....

—Πώς; Δέν έμάθατε λοιπόν ότι ο κ.
Νήης πώς έξεδόσαντο;

—Είνε δυνατόν;

—Αναπόδετον. Τό καλλίτερον, που
έχετε να κάμνετε, είνε να σταίτε να πά-
ρατε τό γοργώτερον τάς άποσκευάς σας
από τον "Ολυμπον.

Η κυρία έπιστομήσε και δά ήτο πε-
ρίεργον δέν δέν έπιστομήσεν.

των "Ελληνικών καλλόνων.
Η κυρία, ή όποια δέν άμφέβαλλε ποτέ
διά την καλλογήν της, την παλαιήν ή την
νέαν, έστειλε την καλλίεραν της φωτο-
γραφίαν, με την πεποιθήσιν ότι έξυπη-
ρέσει την φρονιμώτεραν και λογικώτεραν
δυναμίδα. Ο κ. Νήης πάλιν, ο όποιος,
όπως έξομολογείται πάντοτε, δέν είχε
καμμίαν ανάγκην να ένδομισασθί από
τά πρώτοσπον ή την είκόνα, έπεισεν την
φωτογραφίαν ή έπήγαγε κατ' εύθείαν
εις τό Μουσείον. Τά παρακάτω τά γνο-
ρίζετε...

Δέν ήξεύρω που άναλαύονται τά δατά
του μακαρίτου Εδριπίδου. Όρισμένους
ήμους την στιγμήν αυτήν τά δατά του με-
γάλου μουσίου θα τρίβουν από άβολή-
σιν. Μεγαλοφυεστέρην έκδοσιν κατέ-
χων γυναικίον ουτε έραντισθήσαν, ουτε
έμελέτησαν, ουτε έπαραμυτοποίησαν ποτέ
οι αιδώς. Έχω μάλιστα σφοδριστάς
ύπονοιας, ότι τό δάδηνμα του κ. Νήη δέν
είνα προύδν άπογορευτικός, διαρρέσας
έλλειδον, μεταμειλίας ή σιγμιαίας ταχα-
χής. Ο φοβερός αυτός άνδρώματος έπιο-
μέλεις και έξετέλειον έν πλήρη γυ-
χωμιά την μεγάλην του έκδοσιν, της
όποιας παρρησίαν δέν άναμείνι ή "Ιστο-
ρία. Υφονεν άγάλματα έπί δέν α δό-
κηνρα έτι, διά να λάβη την εδραστήσιν
να τό κρημνίσθ δια εις μίαν στιγμήν.
Τώρα προτείνω να θυρωθί τό άγάλμα
τό έκείνο τον εις τό φρονιμώτερον έλκος
των "Αθηνών. Δέν δέν τό κρημνίσθ ο
κερανώσθ του διός διά την δεινήν κατ
τό "Ολύμπιον ήρωον του ποιητού, α' γυ-
ναικίαν των "Αθηνών θα έχον την εδρα-
στήσιν να καταρτίσθον παρά τό βάθρον
του και να κάμνουν τάς μυστικές σπον-
δάς, που έκαμναν α' έργομοι Ρωμαίαι,
όπως άναμείνι ή παράδοσις, εις τό ά-
γάλμα της Αιδώς. Καί διά την έκδοσιν
αυτήν έπικαλούμαι τους έζάνους των
ύβρισθών "Αθιδων και όλων των γυ-
ναικίον, που κατοικούν τους δύο κόσμους.
Είμαι δέ βέβαιος, ότι οι γυναικίαι έρα-
νοι θα συρρέουσιν τόσον άφρόσι, ώστε ο
άνδρως του ποιητού να θυρωθί χρυσό-
λεφάντινος.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΘΗΝΑΙΝΟΝ, Μάιος 1911

Βεβαίως λοιπόν ότι ή Βασιλίσσα "Α'
λεξάνδρα δέν θα μετάσχη των έορτών της
Στέψεως.

Τό πένθος της είνε αίσθητόν εις την
καρδίαν της ζωηρότατα είσέτι και ή έκ των
έορτών του Βασιλέως υλοί της χαρά έπισώμα-
ζεται.

Θά παραμείνι καθ' όλον αυτό τό διά-
στημα πιθανώτατα μετά της άχωρίστου αν-
τρού θυγατρής της Βικτωρίας εις τ' "Ανά-
κτορα του Σάβινδρουγ.

Περσιον όμως ν' άναφερθί, ότι ουτε
τό παρρησιώδην νήν νέφος ψυχρότητας έκπικ-
ναι μετάνη της Βασιλίσσης "Αλεξάνδρας και
των Βασιλέων.

Καθ' έκστην άντίθεσιν δέληματα ά-
νομιάστος στοργής άπαρσιόστος ύπάχχον.

Τό "Αγγλικόν κοινόν, έκτακτον την έξαι-
ρετικήν όνειν της χαριτοφύτου, άλλ' άδρα-
πέως ήδη τραβήσιν της καρδίαν "Ανδρής,
δέν καρτέη ποσός την άπουσίαν της.

Αλλά γενικάς έκφράσεις ληθή, διότι
δέν έχει έκ των λαμάρων Αδώνιδων έορτών
μία προσήγορία τόσον έξέχουσα.

Τό ρε κ ο η της αιδώσεως έν "Αγγλίς
έχει τό Κοβέρνερ, του όποιου ο πληθυσμός
έντός δεκαετίας άνήλθεν από 69,978 εις 106,
371, ήτοι 52 ος αύξησιν.

Οι Αονδρεσις αιδώνουν μεν και πληθύ-
νουν, αλλά τρέπονται προς την έξοχήν.

Είς τούτο συνεκτείνε και τό νέον σύστημα
των "Κηπουρικών, με τό όποιον οι έργα-
σιν συνισκούνται εις πλησιόχωρα της έργα-
σίας των κέντρων, και τό σχέδιον του έργα-
σίου του όποιου "Αντ Μπέρνερ.

Αίσθησις μόνον δέν και καλόν σύστημα
δέν ο πληθυσμός ήλατώθη εις τά Αονδρία
έκείνα κέντρα, τό όποια είνε και τό άνδρής
νέος, δέν τό "Ανατολικόν Αονδριον και ένα
περί τό Σιν μίσην.

Καί τό Σιν δέ όπείσθ έλάττωσιν ση-
μαντικήν—από 27 χιλ. έμειναν τώρα καπο-
κόντες μόνιμως έκεί μόνον 19 1/2 περίσιν
χιλιάδες.

Τό περικαλλές και πολυδύρβον Χαί-
σπρδ εις τά Βα' του Αονδριου όδών γίνεται
πολυηθητότερον.

Έκεί δέν συνισκείται και μία Κηπου-
ρική διά τους έργασις.

Καί βλίσκον κανείς τά καθαρά, εύδρα,
περιβλημένα παναχόθεν από ήπτον σπα-
νίαν των έργασιών πληρώνοντων μόλις 3-4
σέλινα ένοικιον έξδροματίας, τους ήλθεσι
ελκινώσιν.

Τόν "Ιούλιον συμπληρώσιν είκοσιπεντα-
ετία άπ' ότου συνεχώς ο κ. "Ασκού άντιπρο-
σώπει τό έναρκακόν διαμνησμά του "Ανα-
τολικού Φαίρ.

Καί οι καλοί ψηφοφόροι του ετοιμάζον
άνημνηστικόν δάφρον εις τον έκτελεσθέν τον,
διά συνεισφοράς ύπερβόλως των 5,000 λίρας.

Ο Καρμένι—είσι παρφορέται, όδωδο-
ξο, τό όνομα του—συνιστά εις τό Βάλγαν
ετοιμόν ήρώων, δηλαδή έδωσε περί τό
1,200,000 φρ. ίνα έκ του εισοδήματος δι-
δωνται χορηγικά βραβεία εις τους κατ' έτος
δικαιολογούντες έπί ήρωικαίς πράξεσι.

Ταίσια βραβεία δέν άναλόγων καρα-
λάων έδημοσίωσαν ο Καρμένι μέχρι τούδε
εις "Αγγλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Δανίαν και
"Ελβετίαν.

Ας εύχρώμεν να ζήσθ άρκάτι, ώστε
εις την ορίαν να έλθη και ή "Ελλάς...

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ
Ο Κ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ

Ο "Οδισσέος είνε άποκρινόν ήρω-
ν, έπίσθ και τό έλκον, αλλά δυ-
στυχώς ουτε τό έν ουτε τό άλλο μετα-
χειρίζεσθ διά τούτο γράφοντα.

(Κλεισάνης)

Εύρηκα τον κ. Μπουρμπούλησαν συμμε-
νον έπάνω εις τό γραφείον του, άντιπροσώ-
πα διακόρους ξένους συγγραφείς και κρατούσα
σημειώσεσι από τό Λαζίκον του Λαρούς. Δέν
ήβλησαν να ταράξω τάς βαθεία σκέψεις (1) του
άνδρος και κατέβηκα εις την είσδον. "Αλλ' ο
κ. Μπουρμπούλης με άντιέστη.

—Ορίστε, πατέρα.

—Μά... να μή σας πείξω... έτόλμησα να
ψυβρίσω.

—Έξτε... Έξτε! μαντέω τον σκοπόν
σας. Θέλετε συνέντευξιν, δέν είν' έτσι;

—Κύριε Μπουρμπούλη, είσι άντιπρο-
σώπειται την ποιήσιν, τό θέατρον, την τέ-
χνην. Θά έπαιθώμεν πολύ να μάθω.

—Τί γράφω;

—Μάλιστα, τί άντιγράφετε...

—Πώς τό ήξέρεσα αυτό;

—Ποιό;

—Οτι άντιγράφεω.

—Μά έίπω τάς καύχας προσπαθείας
σας αυτήν την στιγμήν.

—Είς την άντιγραφήν, άγκατέ κέρτε, σπέρ-
ζεσαι όλοσόν κόσμον. Έγώ, άφ' ότου, ή παλαιότατη
άντιλήψις άντιγράφω ένα παλιότατον άστειον.

Ο "Οδύσσεος είπεν ότι οι αιδώς άντιγράφουν
άλλήλους.

Καί τί άντιγράφετε αυτήν την στιγμήν;

—Ένα όρμη του Καρμένι.

—Γιατί δέν προτιμάτε τον "Ίψην;

—Δέν ήξέρεω να σας είπω.

—Πώς εύρίσκεται τό έργον του "Ίψην;

—Μαλί!

—Μαλί! Τί σημαίνει αυτό;

—Μά, γιά τό έξώσυλλον δέν μ' έρωτάτε;

—Έγώ συνήθως διαβάζω τό έξώφυλλον.

Καί περί του Χάουσιμπαμ τί είδαν έ-
χετε;

—"Ακτινοβολεί! Είσε από κοινόν γυαλί ή
από κρύσταλλον;

—Δέν σας ένωσώ.

—Τί τέτην ήρωϊσάν του κ. "Ευθεροσύνης
δέν μ' έρωτάτε; ...

Καταδύνη έργον.—Περίεργος έξέτα-
ξος.—Τό έργον δέν πρόζει να έχη
πνεύμα.

—Έπιδορσώνι θα γράψετε;

—Προσέξτε πως όμιλείτε, σας παρακαλώ.
Έγώ είμαι ίερός εις τον καιόν της Τέχνης,
δέν είμαι άπολογιστής καλόν τον κόσμον
να προσκινήση την άσυνείτην μου.

—Σεβασμιώτατε, δέν ήβλησα να σας ήξω.

—Πώς ήμείλιτε ούτω πάλι Τέχνης;

—Με συγχωρείτε... "Αλλά δέν φρονίτε
ότι είνε καλλίτερα να γράφετε έπιδορσώνι,
παρά να άντιγράφετε τον Καρμένι.

—"Η έπιδορσώνι είνε θεόβρωσις! Διά να
γράψετε μία έπιδορσώνι ή μία φάρσα, χρειά-
ται πνεύμα, πνεύμα, πνεύμα, ένώ διά να
άντιγράφετε ένα βαθύ έργον δέν χρειάζεται
πλέον τίποτε από αυτά, ουτε χρειάζεται να
έχη τίποτε ιδιόν σας. Άρκει να ήθε βλάξ.

—Πώς είνε δυνατόν;

—Θέλετε την συνταγήν;

—Θά με σώσετε.

—Πόρνετε μίαν ύπόθεσιν, την όποιαν έπι-
ραν και άλλοι. Κατόπιν προσθέτετε άλλας
σκηνας, τάς όποιας έγραψαν και άλλοι. "Ακο-
λύτως βάζετε μερικάς έκκαινοχτους συμβολί-
κας γραμμάς, τάς όποιας έβλεπν και άλλοι.
Φρονίστε ύστερα εις τό τέλος έκαστης πρά-
ξεως να άναπτέει ένα πορτολίγγιον, τό όποιον
λέγεται σκαμπίλ και τό όποιον άμψαν και
άλλοι. Καί τό έργον είνε έτοιμον. Τό διαβό-
λεται, έπειδή έπιδάσαν και άλλοι. Καί τό "πα-
ραδίδεται. Την έπομένην τό έργον παίζεται.
Την μετεπομένην κατεβαίνει και δέν ένα-
παίζεται.

—Γιατί;

—Διότι αυτή είνε ή μόνη των μεγάλων
έργων, να άναβαίνου, να κατεβαίνου και να
μή ένακαταβίνου.

